

ene, eller det andet, af ham Sagttagne har været for lidet, men kun ansvarlig, fordi han har anrettet Ulykke. Den absolute Hindring synes altsaa kun at indtræde, dersom det virkelig var umuligt at garantere mod Anrettelse af Ulykke; men derpaa gaar netop Loven ud. Dersom der imidlertid skulde være flere, som deelte den ærede Landstingsmands Betænklichkeiten, og som troede, at disse Ord skulde kunne benyttes til at lægge den Eier, som har Ilden tilfulde i sin Magt, Hindringer i veien, da vilde det kunne afhjælpes ved en lille Forandring til 3die Behandling, den nemlig, at der tilføies, at forsaavidt en af de pgnegede Betryggelser var tilstrækkelig, forstod det sig, at de andre ikke behøvedes. Afsondringen kan i mange Tilfælde være en saadan. Derimod tør jeg ikke for min Deel tiltræde, hvad den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kreds (Jacobæus) berørte om et Betryggelsesmiddel af den Art, at Moseer ikke maatte afbrændes, inden den Lyng paa haard Hedebund, som omgiver Mosen, iforveien var afbrændt. Det er nemlig ikke givet, at den, der har Part i en Mose og vil afbrænde sin Deel, tillige eier den Hede, der grændser dertil, eller altsaa har i sin Magt at afbrænde Lyngen paa samme.

Jeg skal gaae over til at sige nogle Ord i Anledning af det før berørte første Affnit af Udvalgets nye Affattelse af § 26, det Affnit nemlig, som handler om at begrænse den tilsladte Afbrændingstid. Det var denne Post, som den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Beck) ikke vilde have optaget i Loven, fordi han ikke troede det hensigtsmæssigt, men som derimod blev anbefalet af den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kreds (Jacobæus). Derom skal jeg bemærke, at denne Indskrænkning af Tiden vistnok har sine store Fordele. Naar dette Forbud vedtages, vider alle Hedeboere, at naar de see Røg og Ild i Heden, er det Ildløs og ikke Afbrænding under Opsigt. Hjælpen til at standse Ilden vil i saa Fald komme snarere. Det Tidrum, der er undertaget, er naturligviis det farligste.

Jessen: Deraf følger blandt Mere, at Alt bliver meget lettere for Brandfogden og

det Offentlige og for alle Vedkommende. Der behøves færre Anstrængelser i Tidrummet udenfor 1ste Juli og 15de September. Dernæst skal jeg anføre, at de allerfleste Hedeboere, som jeg hører, søge den største Betryggelse for Fare deri, at en saadan Indskrænkning finder Sted. Der er overordentlig stor Fare just i Tidrummet fra den 1ste Juli til den 15de September.

Udvalgets Forslag holder jeg for at være en consequent Gjennemførelse af det nye System, der kan siges at være arbejdet paa siden 1858, og at være en mere energisk Gjennemførelse deraf, end man hidtil har formaaet at bringe tilveie. Gives der Anliggender, hvori forøget Energi kan behøves, hører det her Dmhandlede ganske vist til dem.

Faurichou: Det ærede Medlem af Udvalget, som ikke har kunnet slutte sig til Fleertallets Tilføining til § 23, htræde igaar, at han ikke kunde gaae ind derpaa, fordi man derved vilde skabe Tvang, og han ønskede helst Maalet naaet ad Frivillighedens Veie. Jeg troer dog ikke, at det er en fuldkommen rigtig Opfattelse af Begrebet Frihed. Jeg ønskede ogsaa, at det maatte naaes ad Frihedens Veie, og det er ogsaa flect flere Steder, som bekjendt; men jeg veed ogsaa Tilfælde, hvor et Par Beboere ved at nægte at udrede Bidrag til et paatænkt Vægterhold have forhindret Planens Udførelse. Det forekommer mig at være en Misbrug af en lille Minoritet, og som vil kunne forebygges, naar Paragraphen faaer den Tilføining, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet, og som jeg herved skal anbefale.

Beck: Jeg skal tillade mig i Korthed at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til, hvad den 4de Landstingsmand for 9de Kreds (Jessen) anførte, og derved slutte mig til, hvad jeg udtalte igaar under Sagens Behandling. Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Landstingsmand og jeg ere fuldkommen enige om, at det er uheldigt eller i alt Fald mindre ønskeligt, som Lovgivningen er nu, og at det vilde være ønskeligt at faae den saa betryggende som muligt; men jeg troer virkelig, at man i Dmsorgen der-